

Arrest

nr. 215 419 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 januari 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en dient op 23 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Tatang Nawab Jabar Khan gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U bent Pasjtoen van etnische origine. U bent geboren op 30.03.1994 en dus 24 jaar oud. U voltuigde uw secundair onderwijs in het district Surkh Rod en begon later een ICT-opleiding aan de Khurasan privé-universiteit in Jalalabad. Tijdens het zesde semester van uw opleiding deed u van januari 2016 tot juni 2016 een onbetaalde stage bij het telecombedrijf AWCC (Afghan Wireless Communication Company / Afghan Besim). Op een dag vertelde een dorpsgenoot dat zijn zoon al enkele dagen vermist was. Omdat de vermiste man een telefoonabonnement bij Afghan Besim had, vroeg men informatie over hem te zoeken. U vertelde de dorpsgenoten dat u zelf geen toegang tot die gegevens had maar het probleem aan uw overste zou voorleggen. Uw overste zag een nummer behorend tot de provincie Laghman. De vader van de vermiste zoon vond het lichaam van zijn overleden zoon vervolgens in een hospitaal in Laghman en vertelde uw dorpsgenoten dat u hem geholpen had bij zijn zoektocht. De spionnen van de taliban vernamen dit en vertelden de organisatie dat u alle gesprekken kon af luisteren en informatie doorgaf aan de autoriteiten. Ze vertelden zelfs dat alle problemen die de taliban in de regio kende aan u te wijten waren.

Op een ochtend kwam de taliban naar uw ouderlijk huis. U was echter op weg naar uw stageplek in de stad Jalalabad waarop de taliban per abuis uw gehandicapte broer ontvoerden. De taliban zag de vergissing in en lieten uw broer gaan. De malik contacteerde u met de mededeling niet huiswaarts te keren omdat de taliban u anders alsnog te pakken zouden krijgen. U dook gedurende één nacht onder in de cabine van het veiligheidspersoneel van Afghan Besim. Vervolgens verbleef u gedurende een nacht in het ouderlijk huis van een vriend. De volgende dag informeerde uw moeder u over de aanwezigheid van de taliban nabij uw ouderlijk huis. U bleef nadien nog een nacht in het ouderlijke huis van uw vriend. De volgende ochtend kwamen uw moeder en de malik op bezoek. De malik vertelde u dat uw leven niet meer veilig was in Surkh Rod en overtuigde u naar het buitenland te vertrekken. De daaropvolgende dag verliet u Afghanistan met behulp van een smokkelaar.

U reisde gedurende acht maanden via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië naar Frankrijk. U diende geen asielaanvraag in deze landen in maar reisde verder naar België omdat uw broer K. N. (...) hier verblijft. Uw broer diende op 7 mei 2012 een asielaanvraag in en werd op 9 oktober 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U kwam op 15 januari 2017 in België aan en diende op 23 januari 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een Afghaans identiteitsdocument (taskara), resultatenlijsten van uw drie laatste jaren secundair onderwijs, een document met examenresultaten van de Khurasan universiteit, twee examenagenda's van de Khurasan universiteit, vijf ontvangstbewijzen van de Khurasan universiteit, drie foto's van de afstudeerplechtigheid na het zesde semester, een attest van AWCC en de dorpsoudsten, attesten betreffende de huidige woonplaats en de woonplaatshistoriek van uw broer in België, een verwijfsbrief en een verslag van een consult bij een neuroloog. Na het gehoor maakt u via e-mail de weblink naar foto's van de afstudeerplechtigheid van het zesde semester op de Facebookpagina van de Khurasan universiteit over.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient gewezen te worden op de weinig consistente verklaringen betreffende uw leeftijd doorheen uw asielprocedure en deze van uw broer K. N. (...). Zo stelde uw broer K. (...) op 2 augustus 2012 tijdens zijn gehoor voor het CGVS dat u ongeveer veertien jaar oud was en uw broer N. (...) ongeveer twaalf jaar oud. Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u heden volgens uw verklaringen ongeveer negentien of twintig jaar oud zou zijn. U stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer geboren te zijn op 30.03.1994 en dus heden net geen vierentwintig jaar oud te zijn (verklaring DVZ – vraag 4). De vaststelling dat uw verklaringen en die van uw broer betreffende uw leeftijd een verschil tonen van ongeveer vijf jaar roept ernstige vragen op. Het doet het vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke leeftijd en dus identiteit.

Verder dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw asielprocedure bijzonder weinig consistente verklaringen aflegt betreffende de problemen van de dorpsgenoot wiens zoon verdween in de provincie Laghman.

Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u aan uw werkgever vroeg de laatste contacten van de verdwenen man na te gaan. U verklaarde vervolgens dat uw overste te weten kwam dat uw dorpsgenoot contact had gehad met twee verschillende personen in Laghman (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verwijst u aanvankelijk niet naar twee telefoonnummers maar stelt u dat uw overste een (telefoon)nummer opmerkte dat tot de provincie Laghman behoorde (cgvs p.10). Wanneer het CGVS hier later tijdens het gehoor naar informeert verwijst u evenmin naar de twee telefonische contacten die uw dorpsgenoot gehad zou hebben maar stelt u louter dat het laatste signaal dat de mobiele telefoon van uw dorpsgenoot uitzond door een antenne in Laghman opgevangen werd (cgvs p.14). Slechts wanneer het CGVS expliciet informeert naar de telefonische contacten van uw dorpsgenoot stelt u enerzijds dat hij met niemand contact had om vervolgens te verklaren dat uw overste vertelde dat hij contact had met twee telefoonnummers waarna het signaal een laatste keer opgepikt werd in de provincie Laghman (cgvs p.14-15). De vaststelling dat u bijzonder weinig precieze en inconsistente verklaringen aflegt betreffende de contacten van uw dorpsgenoot in de provincie Laghman roept vragen op.

Op de DVZ verklaarde u niet enkel dat uw dorpsgenoot contact had gehad met twee verschillende personen in Laghman maar ook dat deze contacten vrienden waren van de verdwenen man. U stelde verder dat deze twee vrienden verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van uw dorpsgenoot (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u echter niet te weten wie uw dorpsgenoot doodde en niet te weten of het om rivaliteit of een ordinaire diefstal ging. Wanneer het CGVS informeert of u weet wie de dorpsgenoot doodde geeft u een ontkennend antwoord. Gevraagd of hij iemand ontmoette in Laghman verklaart u niets over de man te weten. Wanneer het CGVS informeert of hij vrienden in Laghman ontmoette antwoordt u geen informatie over uw dorpsgenoot te kunnen verschaffen, niet te weten met wie hij afsprak en niets te weten over de omstandigheden van zijn overlijden. Wanneer u uiteindelijk toch verwijst naar de twee contacten die uw dorpsgenoot zou hebben gehad en het CGVS vervolgens informeert naar deze contacten antwoordt u opnieuw hier geen informatie over te kunnen verschaffen en stelt u dat enkel de vader van uw dorpsgenoot hier van op de hoogte is (cgvs p.14-15). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw dorpsgenoot door twee vrienden opgebeld werd die verantwoordelijk zouden zijn voor zijn dood terwijl u tijdens uw gehoor voor het CGVS aanvankelijk beweert dat uw overleden dorpsgenoot met niemand contact had in de provincie Laghman om uiteindelijk te stellen dat er wel contact was met twee telefoonnummers maar dat u niet weet aan wie deze telefoonnummers behoorden en niets weet over de omstandigheden van zijn dood ondergraaft in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de oorzaak van uw problemen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan, met name uw hulp aan uw dorpsgenoot wiens zoon werd gedood in de provincie Laghman kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn, met name de beschuldigingen aan uw adres van spionage voor de Afghaanse overheid en uw problemen met de taliban.

Zelfs indien abstractie gemaakt wordt van uw ongeloofwaardige beweringen betreffende de aanleiding tot uw problemen dient opgemerkt te worden dat ook uw overige verklaringen aangaande uw problemen met de taliban niet overtuigen.

Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naast de vader van de verdwenen dorpsgenoot nog een aantal mensen op dezelfde manier hulp aanbood. Nadat het nieuws over deze activiteiten in uw dorp verspreid raakte werd u door de taliban beschuldigd van spionage (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u nog dorpsbewoners hulp aanbood in geval zij ernstige problemen kenden en dat de aard van de problemen en/of de aard van uw hulp tot gevolg had dat de taliban u als spion beschouwde. Tijdens uw gehoor voor het CGVS rept u echter met geen woord over enige activiteit gelijkend op uw hulp aan de vader van de verdwenen dorpsgenoot (cgvs p.10-11). Wanneer het CGVS later tijdens het gehoor informeert of u naast de vader van de verdwenen chauffeur nog andere personen met gelijkaardige problemen hielp stelt u dat u enkel dorpsgenoten sim-kaarten verschaftte en bijstond met technische problemen en dat uw hulp aan de vader van de verdwenen dorpsgenoot éénmalig was (cgvs p.15). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u na uw hulp aan de vader van de verdwenen dorpsgenoot nog een aantal andere mensen op dezelfde manier hielp om tijdens het gehoor voor het CGVS dit geheel te ontkennen

ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in uw land van herkomst.

Wat eveneens bijzonder ernstige vragen oproept is uw bewering tijdens het gehoor voor het CGVS dat uw broer N. (...) door de taliban ontvoerd werd (cgvs p.11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u hier immers geen enkele melding van (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een asielzoeker de asielinstanties van het land waar hij bescherming zoekt op de hoogte brengt van alle elementen die tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst hebben geleid. De vaststelling dat u een essentieel element in uw asielrelaas – de ontvoering van uw broer door de taliban – geheel onvermeld liet op de DVZ ondergraaft op bijzonder ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende dit incident.

Over dit incident verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS dat de taliban uw ouderlijk huis binnenvielen en per abuis niet u maar uw gehandicapte broer ontvoerden. Toen de ontvoerders met uw broer bij de commandant van de groepering aankwamen besepte die laatste dat zijn militanten zich vergist hadden. De commandant en oudere militanten zouden de ontvoerders ingepeperd hebben dat ze een gehandicapte man ontvoerd hadden. Vervolgens zouden de taliban uw broer fysiek mishandeld hebben waarna ze hem vrij lieten (cgvs p.11-13). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen begin van materieel bewijs neerlegt betreffende de fysieke en mentale beperking die uw broer getroffen zou hebben. De geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer een ernstige handicap heeft en niet in staat is een conversatie te voeren (cgvs p.12) wordt bovendien op bijzonder ernstige wijze ondergraven door de verklaringen van uw broer K. (...) tijdens zijn gehoor voor het CGVS op 2 augustus 2012. Daar stelde hij niet enkel dat zowel u als uw broer onderwijs genoten in de school van Shamsapur maar tevens dat hij met u en uw broer telefonisch contact onderhield betreffende zijn problemen in het district Surkh Rod (cgvs K. N. (...) idd. 02.08.2012, p.10). Bovenstaande elementen roepen ernstige vragen op betreffende uw bewering dat uw broer N. (...) een ernstige mentale en fysieke beperking heeft.

Indien er wel geloof gehecht zou worden aan uw bewering dat uw broer N. (...) niet enkel een fysieke maar ook ernstige mentale beperking heeft en niet in staat is om een vraag te begrijpen of zelf zinnen te vormen, quod non, ondergraven uw verklaringen betreffende de conversatie tussen de talibancommandant en zijn ondergeschikten betreffende de mislukte ontvoeringspoging verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer het CGVS informeert waar uw kennis aangaande de conversatie tussen de talibs over uw broer zijn oorsprong vindt antwoordt u niet op de vraag maar herhaalt u louter uw eerdere beweringen (cgvs p.12-13). Slechts nadat deze vraag vier maal gesteld werd slaagde u er in een antwoord te formuleren. U verklaart dat uw moeder en de malik u dit vertelden. Ook deze bewering roept ernstige vragen op. U verklaart immers dat noch uw moeder noch de malik de taliban ontmoetten. Er kan dan ook moeilijk ingezien worden op welke manier uw moeder en de malik geïnformeerd werden over de inhoud van de conversaties tussen de talibanleden (cgvs p.12-14).

Verder beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban niet enkel naar uw huis maar ook naar het dorpshoofd (malik) gingen (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dan weer dat niet de taliban maar wel uw moeder de malik bezocht (cgvs p.11). Wanneer het CGVS later tijdens het gehoor informeert of de taliban de malik bezocht antwoordt u ontkennend en vult u aan dat de taliban niet discussieert met anderen (cgvs p.16). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat de taliban u zocht bij uw ouderlijke woning maar daarnaast ook naar het dorpshoofd gingen terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS eenvoudigweg ontkent dat zij dit ooit deden roept opnieuw vragen op.

Ook uw weinig consistente verklaringen betreffende uw onderduikadres doorheen uw asielprocedure roepen vragen op. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het dorpshoofd u waarschuwde dat de taliban u zocht waarna u aan uw overste op AWCC de toestemming vroeg om tijdelijk in het gastenverblijf van het bedrijf te logeren (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat zelfs de werknemers van AWCC niet konden overnachten op hun werkplaats en dat deze mogelijkheid voor u als onbetaalde stagair helemaal uitgesloten was. Omdat u een bewaker kende zou u vervolgens één nacht in de cabine van het veiligheidspersoneel van AWCC hebben doorgebracht en nadien bij een studiegenoot hebben gelogeed (cgvs p.11). De vaststelling dat u ook betreffende uw schuilplaats(en) voor uw vertrek uit Afghanistan weinig consistente verklaringen aflegt ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dienen de nodige bedenkingen geuit te worden bij uw verklaringen betreffende uw reisroute.

Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er voor uw reis van Afghanistan naar Turkije 2000 (tweeduizend) roepie betaald werd (verklaring dvz – vraag 36). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat 2000 Pakistaanse khalidar (roepie) ongeveer 18 euro waard is. Uit onderzoek blijkt tevens dat smokkelaars gemiddeld 3000 dollar voor de illegale reis van Afghanistan naar Turkije aanrekenen. Aan uw bewering op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de smokkelaar minder dan 20 euro aanrekende om u op illegale wijze naar Turkije te loodsen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden. Bovendien dient gewezen te worden op uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS betreffende uw reis van Afghanistan naar Turkije waar u aanvankelijk stelt dat er ongeveer 1200 of 1300 dollar betaald werd om onmiddellijk hierna te verklaren dat u niet weet of er in dollar of khalidar betaald werd omdat de malik de betaling regelde en u hierover geen vragen stelde (cgvs p.16). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende de prijs van uw reis tussen Afghanistan en Turkije en dat uw verklaringen op het CGVS niet alleen weinig precies maar ook tegenstrijdig zijn met uw eerdere verklaringen doet het bijzonder ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke reisroute of de door u tijdens uw reis gebruikte vervoersmiddelen of identiteitsdocumenten.

Op basis van voorgaande elementen dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient dan ook te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u overgemaakte documenten zijn niet van die aard om bovenstaande conclusie te wijzen. Documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft het Afghaans identiteitsdocument (taskara), de resultatenlijsten van uw drie laatste jaren secundair onderwijs, het document met examenresultaten van de Khurasan universiteit, de twee examenagenda's van de Khurasan universiteit, de vijf ontvangstbewijzen van de Khurasan universiteit, de drie foto's van de afstudeerplechtigheid na het zesde semester en de e-mail met de weblink naar foto's van de afstudeerplechtigheid van het zesde semester op de Facebookpagina van de Khurasan universiteit dient opgemerkt te worden dat deze documenten louter uw identiteit, scholingsniveau en activiteiten bij AWCC betreffen en geen verband houden met de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen daarover te herstellen. Ook de attesten betreffende de huidige woonplaats en de woonplaatshistoriek van uw broer in België hebben geen betrekking op uw asielrelaas. Wat betreft de verwijsbrief en het verslag van een consult bij een neuroloog waarin melding gemaakt wordt van spanningshoofdpijn dient te worden opgemerkt dat uit deze stukken niet blijkt dat deze problemen u zouden hebben verhinderd om uw asielrelaas op een coherente en consistente wijze uit de doeken te doen.

Wat betreft het identiteitsdocument (taskara), de resultatenlijsten van uw drie laatste jaren secundair onderwijs en het attest van de dorpsoudsten dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven.

Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden omdat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft weten te maken omwille van volgende redenen, met name dat :

- verzoeker weinig consistente verklaringen aflegt betreffende de problemen van de dorpsgenoot wiens zoon verdween in de provincie Laghman ;*
- de problemen van verzoeker met de Taliban, niet overtuigend waren.*

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot zijn conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg vernietigd moeten worden.

4.3. Het commissariaat-generaal meent vooreerst dat tijdens verzoekers asielprocedure, hij bijzonder weinig consistente verklaringen heeft afgelegd betreffende de problemen van de dorpsgenoot wiens zoon verdween in de provincie Laghman.

4.3.1. Zo verklaarde de verzoekende partij volgens tegenpartij dat hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat verzoeker aan zijn werkgever vroeg om de laatste contacten van de verdwenen man na te gaan en hij vervolgens verklaarde dat zijn overste te weten kwam dat zijn dorpsgenoot contact had gehad met twee verschillende personen in Laghman.

Tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-Generaal verklaarde hij evenwel iets anders, namelijk dat verzoeker niet verwijst naar twee telefoonnummers maar dat hij verklaarde dat zijn overste een (telefoon) nummer opmerkte die tot de provincie Laghman behoorde.

Na confrontatie bij het Commissariaat-Generaal over deze tegenstrijdigheid, verklaarde verzoeker dat het laatste signaal van de mobiele telefoon van zijn dorpsgenoot werd opgevangen in de provincie Laghman.

Vervolgens merkt tegenpartij in de bestreden beslissing op dat verzoeker later verklaarde dat zijn dorpsgenoot met niemand contact had om vervolgens te verklaren dat verzoekers overste vertelde dat hij contact had met twee telefoonnummers waarna het signaal een laatste keer opgepikt werd in de provincie Laghman.

Verzoekende partij wenst hierbij op te merken dat het nooit om twee personen ging, maar dat het om twee telefoonnummers ging.

Die twee telefoonnummers behoren uiteraard wel toe aan personen, doch verzoekende partij weet niet wie.

Het is zijn werkgever die, na de gedane opzoeken, heeft verklaard dat de laatste twee telefoonnummers waarmee de dorpsgenoot contact had gehad, in de zoektocht naar zijn zoon, het laatste signaal is opgepikt in de provincie Laghman.

Verzoekers verklaringen worden ook gestaafd door zijn voormalige werkgever bij AWCC, de heer F. R. (...).

Verzoekers advocaat heeft contact opgenomen via email met de heer F. R. (...), de Operation Manager van AWCC.

De heer F. R. (...) heeft het vluchtrelaas van verzoekende partij bevestigd.

Zo verklaarde de heer F. R. (...) het volgende:

"Dear Evelien Verstraeten,

Thanks for contact with AWCC please have below answers for your query

- I would like to confirm that Mr NASARI worked with AWCC as Volunteer Jan-June, 2016
- As far as I know he was last year (7th Semester) student in BSC Faculty of Khurasan University located near to our office. Introduced us for project and practical training
- Yes, I am aware little bit of his case which was very critical and severe for his life even he was receiving killing warning from those insurgents and terrorists. I would like to state his case scenarios briefly. One day he told me that our villager son which is driver is lost since few days and his SIM card belong to your company, please help us to identify his location. I told him it is illegal but due to his honesty, emphasize and my trust on him identified the location which was in Laghman Province. Provided him two numbers as well which were contacted with driver in same province. Then I think Mr N. (...) gave these information to driver father on which insurgents/terrorist became aware. Because of this info Mr N. (...) life put in risk and asked me to cooperate to stay in office during unofficial/night time but doesn't allow due to company Security Policy.

(eigen marking)

(zie bijlage, stuk 3)

Verzoekers werkgever bevestigt hierbij verzoekers verhaal, dat er steeds sprake is geweest van twee telefoonnummers, en geen twee personen.

Eigenlijk is de verzoeker wél zeer consistent geweest in zijn verklaringen, doch tegenpartij maakt een totaal eigen interpretatie.

Verzoeker verklaarde namelijk dat zijn overste, de heer F. R. (...) een nummer had getraceerd in Laghman:

Ik stelde die dorpsgenoot voor aan ingenieur F. (...) en vertelde dat hij een betrouwbaar persoon was. Ik vertelde dat zijn zoon chauffeur was en spoorloos verdwenen was. Ingenieur F. (...) zei dat de wet dit niet toestond maar dat hij dit eenmaal zou doen omdat ik verteld had dat die dorpsgenoot een betrouwbaar persoon was. Hij keek het na en zag een nummer dat behoorde tot Laghman. De dorpsgenoot ging naar Laghman en zocht in de publieke ziekenhuizen. Hij vond zijn zoon in een ziekenhuis, maar hij was gestorven.

(zie gehoorverslag CGVS dd. 07/03/2018, blz. 10)

Het was inderdaad ingenieur F. R. (...), die opmerkte dat de laatste contacten van de gsm van de zoon van de dorpsgenoot, traceerbaar waren tot Laghman.

Verzoeker verklaarde dan verder:

Ik heb u al gezegd dat ik geen informatie over die man heb. Ingenieur F. R. (...) heeft enkel gezegd dat hij contact had met twee nummers en dat het laatste signaal dat ze ontvingen van de antenne in Laghman kwam en dat de telefoon nadien afgezet werd.

(zie gehoorverslag CGVS dd. 07/03/2018, blz. 14)

Dit is ook wat de heer F. R. (...) bevestigde: hij traceerde het telefoonnummer van de zoon van de dorpsgenoot en ontdekte dat de laatste contacten van het telefoonnummer van de zoon betrekking hadden om twee nummers, waarvan het signaal een laatste maal werd opgepikt in de provincie Laghman.

Verzoekende partij kan allesbehalve inconsistente verklaringen ten laste worden gelegd!

- 4.3.2. Mocht het Commissariaat nog verder oordelen dat verzoekende partij niet consistent is geweest met betrekking tot zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, wenst de verzoeker te verwijzen naar het volgende in zijn gehoorverslag:

Tijdens het eerste gehoor vertelde de tolk dat ik maar bleef praten en niet stopte. Het duurde nochtans maar tien minuten. Toen na het gehoor mijn verklaringen herhaald werden bleek dat er verklaringen toegevoegd werden die ik nooit verteld had.

Maar de tolk zei me dat dat gehoor toch niet belangrijk was, en dat het tweede gehoor dat wel is. Hij zei dat als er een probleem was, ik dat tijdens het tweede gehoor kon vertellen. Hij zei dat ik hier ook documenten moest meenemen en hier de vergissingen kan rechtzetten.

- Welke vergissingen hadden plaats tijdens dat eerste gehoor?

Bijvoorbeeld dat ik daar vertelde dat ik dag en nacht problemen had, maar daar hebben ze geschreven dat ik in de dag problemen had. Toen ik zei dat ik drie of vier dagen problemen had, maakten zij er acht dagen van. Ze voegden gewoon zaken toe en zeiden dat het geen probleem was.

- Nog iets anders?

Misschien dat er nog andere zaken foutief genoteerd zijn of zaken toegevoegd zijn. Ik weet het niet, ik ben het misschien vergeten. Dat was alles.

- U vroeg tijdens het eerste gehoor een vrouwelijke tolk. Waarom eigenlijk?

De tolk tijdens het eerste gehoor daagde me uit. Omwille van het respect dat ik voor de tolk had heb ik daar toen niets over gezegd. Maar ik had het misschien moeten zeggen tegen de ambtenaar.

- Is er nog een andere reden waarom u toen naar een vrouwelijke tolk vroeg?

Nee, alleen dat probleem met die tolk daar. En ik zei toen tegen die tolk dat vrouwelijke tolken aardiger zijn, en meer genade kennen. Ik heb dat toen niets gezegd over het gedrag van die tolk tijdens het eerste gehoor omdat ik hem niet tegen de haren in wou strijken. Daarom heb ik gewoon gezegd dat vrouwelijke tolken aardig zijn.

Het mag voor bewezen worden geacht dat verzoeker problemen heeft gekend met de tolk op het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hij heeft dit ook uitvoerig aangehaald in het begin van zijn gehoor, zoals de procedure voorschrijft.

Het kan dan ook niet aanvaard worden dat het Commissariaat-Generaal hiermee geen enkele rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing!

4.3.3. Vervolgens stelt tegenpartij in zijn bestreden beslissing dat de verzoeker had verklaard dat die zogenaamde twee personen, vrienden waren van de verdwenen man en dat deze verantwoordelijk waren voor de dood van zijn dorpsgenoot.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-Generaal verklaarde verzoeker dat hij niet wist wie zijn dorpsgenoot doodde en ook niet of het ging om rivaliteit of een ordinaire diefstal.

Verzoeker verklaarde ook verder dat hij geen informatie had over die dorpsgenoot.

Ook hier wenst verzoeker te verklaren dat hij nooit bij de Dienst Vreemdelingenzaken gesproken heeft over twee vrienden.

Dit is wederom een fout van de tolk!

Hij heeft nooit verklaard dat er sprake was van twee vrienden, laat staan dat die twee vrienden die dorpsgenoot gedood zouden hebben.

Tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-Generaal is verzoekende partij zeer consistent gebleven en verklaarde hij dat hij geen enkele informatie had over die zoon van de dorpsgenoot.

Verzoekende partij heeft enkel de informatie overgemaakt aan de vader van de dorpsgenoot, zoals ook bevestigd door de heer F. R. (...) van AWCC (zie supra).

Er kan dan ook geen twijfel zijn aan de oorzaak van verzoekers problemen in Afghanistan!

4.4. Ook de overige verklaringen van verzoeker aangaande zijn problemen met de Taliban kon het Commissariaat-Generaal niet overtuigen.

- 4.4.1. Zo merkt het Commissariaat-Generaal in de bestreden beslissing op dat bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker verklaarde dat hij - naast de vader van de verdwenen dorpsgenoot - ook nog andere mensen op dezelfde manier hielp.

Tijdens het gehoor bij tegenpartij sprak verzoeker niet over dergelijke gelijkaardige activiteiten.

Verzoekende partij wenst wederom met drang te verwijzen naar de reeds hierboven aangehaalde problemen met de tolk tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekende partij gaf enkel technische ondersteuning aan dorpsbewoners als zij hulp nodig hadden.

Nooit heeft de verzoeker andere dorpsbewoners geholpen met het traceren van sim-kaarten.

Zijn verklaringen bij het Commissariaat-Generaal zijn wél de juiste.

- 4.4.2. Vervolgens stelt tegenpartij dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker geen enkele melding maakte van de ontvoering van zijn broer N. (...) door de Taliban tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wederom, verzoeker heeft wel degelijk verteld over de ontvoering van zijn broer tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch opnieuw werd hij tegengehouden door de aanwezige tolk.

Verzoeker mocht enkel in het kort alles vertellen, en dat hij de kans wel zou krijgen om alle elementen aan te kaarten bij het Commissariaat-Generaal .

Als de tolk verzoeker zelfs "uitdaagde", kan de invloed hiervan niet onderschat worden!

4.4.2.1. Het Commissariaat-Generaal is echter niet overtuigd van de verklaringen van verzoeker aangaande het incident met de Taliban, namelijk dat de Taliban zijn ouderlijk huis binnenvielen en per ongeluk zijn gehandicapte broer ontvoerden.

Tegenpartij oordeelt dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de handicap van verzoekers kleine broer.

Verzoekende partij is actief op zoek naar deze bewijzen, teneinde dit aan uw Raad over te maken.

Zodra deze bewijzen in ons bezit zijn, zullen zij aan de Raad worden overgemaakt.

4.4.2.2. Verder motiveert tegenpartij dat er geen geloof kunnen gehecht worden aan verzoekers beweringen omtrent de ontvoering van zijn gehandicapte broer.

Want, zo stelt tegenpartij, verklaarde verzoeker dat zijn broer niet enkel een fysieke maar ook een ernstige mentale beperking heeft en niet in staat is om een vraag te begrijpen of zelf zinnen te vormen.

Hierdoor gelooft tegenpartij de beweringen van verzoeker niet over hoe verzoeker in kennis is gesteld van de conversatie tussen de talibs over zijn broer, als hij niet kan spreken.

Echter heeft verzoeker ook nooit gezegd dat verzoeker niet kan spreken!

Hij is mentaal niet in orde. Hij is naïef en doet alles wat de mensen hem zeggen. Hij kent het verschil tussen goed en kwaad niet.

- Kan hij lopen?

Hij kan wel lopen, maar zijn arm werkt niet goed.

- Kan hij praten?

Ja, hij kan praten, maar het is niet zo dat hij iets kan uitleggen, je verstaat hem niet. Zijn tong komt vast te zitten.

(zie gehoorverslag dd. 07/03/2018, blz. 12)

Uit hetgeen verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor, blijkt duidelijk dat zijn kleine broer "stottert".

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet dat tegenpartij in zijn bestreden beslissing schrijft:

"Indien er wel geloof gehecht zou worden aan uw bewering dat uw broer N. (...) niet enkel een fysieke maar ook een ernstige mentale beperking heeft en niet in staat is om een vraag te begrijpen of zelf zinnen te vormen, quod non, ondergraven uw verklaringen betreffende de conversatie tussen de talibancommandanten en zijn ondergeschikten betreffende de mislukte ontvoeringspoging verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

(zie weigeringsbeslissing CGVS dd. 26.03.2018, blz. 3)

(eigen markering)

Dit des te meer gezien verzoeker nooit verklaard heeft dat hij geen zinnen kan vormen:

- Kan u broer tellen?

Neen, hij kan niet tellen, hij zegt de cijfers in de verkeerde volgorde op.

- Kan hij een zin vormen?

Ja, maar zijn tong raakt vast en hij is heel eenvoudig van geest. Als je iets tegen hem zegt dan begrijpt hij daar niets van.

(zie gehoorverslag CGVS dd. 07/03/2018, blz. 12)

Het Commissariaat-Generaal heeft dus een volledig foute lezing gedaan van het gehoorverslag van verzoeker en zich een argumentatie toegeëigend die manifest foutief is.

Dit getuigt niet van een zorgvuldige werkwijze.

4.4.2.3. Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan verzoekers beweringen omtrent de kennis van verzoeker aangaande de conversatie tussen de talibs op het moment dat verzoekers gehandicapte broer ontvoerd was.

Verzoeker wenst het verloop van die ontvoering nogmaals te duiden.

Verzoeker was zelf niet aanwezig op het moment dat zijn gehandicapte broer ontvoerd werd.

N. (...) was op het moment van de ontvoering buiten, op de boomgaard van verzoekers familie.

Zijn moeder was aanwezig in het huis.

Verzoeker heeft een plan getekend, waarmee hij wilt aantonen dat de boomgaard niet vlak aan het huis gelegen is, en dat er toch enige afstand is.

(zie bijlage, stuk4)

Op het plan toont verzoeker dat er een hoofdweg is, waar ook de moskee gelegen is.

De Taliban heeft N. (...) meegenomen langs een andere weg, die naar de bergen leidt, waar ook het hoofdkwartier van de Taliban zich bevindt.

(zie plan)

Toen verzoekers moeder ontdekte dat haar zoon was verdwenen, is zij in volle paniek naar de weg gelopen, richting het dorp om hulp te zoeken.

Aan de moskee is verzoekers moeder de malik tegen gekomen. Zij heeft toen tegen de malik verteld dat haar zoon was verdwenen.

Op dat moment heeft de malik onmiddellijk een jirga bijeengeroepen, die plaatsvond in de moskee.

Verschillende dorpelingen waren hierop aanwezig, alsook alle dorpsoudsten.

Zij- de malik, dorpsoudsten en verzoekers moeder- zijn dan naar de Taliban gegaan en zo is verzoekers gehandicapte broer vrij gekomen.

Verzoekende partij verwijst hierbij dus naar het plan dat hij tekende, om de concrete situatie toe te lichten (zie plan).

Er is duidelijk miscommunicatie geweest tijdens het gehoor, verzoeker was zelf ook verward:

- Ok, maar kan u me dan eens uitleggen hoe u weet heeft van de conversatie tussen die talibs over uw gehandicapte broer.

Kan u die vraag nog eens herhalen? Ik begrijp de vraag niet.

(zie gehoorverslag dd. 07/03/2018, blz. 13)

Verzoekende partij heeft tijdens de consultatie met de advocaat ook toegegeven dat hij de vraag niet altijd begreep, doch dit niet altijd durfde communiceren.

Het viel verzoekers raadsman ook op dat hij heel vaak een vraag niet goed begrijpt, doch dit niet durft te vertellen.

Miscommunicatie is een belangrijke factor doorheen zijn gehoorverslag.

4.4.2.4. Verzoekende partij wenst ook hierbij op te merken dat de Taliban regelmatig verschillende telecommunicatietorens opblaast.

Deze zijn geregeld het doelwit van aanvallen van de Taliban:

"(...)

He said the insurgent destroyed the towers of Etisalat, MTN and Afghan Wireless Communication Company (AWCC). Police are engaged in a firefight with the Taliban, who lost two insurgents."

(zie bijlage, stuk9a-b)

4.5. Verder heeft het CGVS vragen bij verzoekers verklaringen omtrent zijn onderduikadres.

Het Commissariaat-Generaal stelt opnieuw dat verzoeker hier inconsistente verklaringen aflegde.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen, waarbij hij benadrukt dat hij niet kon blijven op zijn werkplaats.

Zij werkgever had dit hem ook zo gezegd.

Opnieuw wenst verzoeker te verwijzen naar het mailverkeer tussen zijn raadsman en zijn voormalige werkgever bij AWCC:

"Dear Evelien Verstraeten,

Thanks for contact with AWCC, please have below answers for your query

- I would like to confirm that Mr N. (...) worked with AWCC as Volunteer Jan-June, 2016
- As far as I know he was last year (7th Semester) student in BSC Faculty of Khurasan University located near to our office. Introduced us for project and practical training
- Yes, I am aware little bit of his case which was very critical and severe for his life even he was receiving killing warning from those insurgents and terrorists. I would like to state his case scenarios briefly. One day he told me that our villager son which is driver is lost since few days and his SIM card belong to your company, please help us to identify his location. I told him it is illegal but due to his honesty, emphasize and my trust on him identified the location which was in Laghman Province. Provided him two numbers as well which were contacted with driver in same province. Then I think Mr N. (...) gave these information to driver father on which insurgents/terrorist became aware. Because of this info Mr N. (...) life put in risk and asked me to cooperate to stay in office during unofficial/night time but doesn't allow due to company Security Policy."

(eigen markering)

Verzoekers werkgever heeft hem dus wel degelijk niet kunnen helpen, wegens het veiligheidsbeleid van het bedrijf.

Verzoekende partij begrijpt ook niet wat tegenpartij zo inconsistent vindt aan zijn verklaringen.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker:

"Ik vroeg aan mijn baas van AWCC of ik tijdelijk in het guesthouse van het bedrijf mocht verblijven."

(zie vragenlijst CGVS- vraag 3.5.)

Op het Commissariaat-Generaal verklaarde verzoeker:

Ik was op kantoor en mocht daar normaal gezien niet blijven overnachten. Zelfs de mensen die daar werken mogen daar 's nachts niet blijven, ik als onbetaalde stagair helemaal niet. Buiten stond een cabine van het veiligheidspersoneel. Ik kende de bewaker en heb daar één nacht verbleven.

(zie gehoorverslag dd. 07/03/2018, blz. 13)

Verzoeker vraagt zich af wat hieraan inconsistent is.

Het enige wat verzoeker misschien niet verklaard heeft tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is dat zijn werkgever weigerde.

Maar om hieruit te concluderen dat het dan gaat over tegenstrijdige verklaringen, is wel zeer verregaand.

Het Commissariaat-Generaal baseert zich op veronderstellingen die niet gestaafd worden door verzoekers verklaringen!

Ook het gegeven dat verzoeker aan het begin van zijn gehoor verklaarde dat er problemen waren met de tolk tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan een verklaring zijn waarom niet alle informatie die verzoeker vertelde, is genoteerd.

Verzoekers geloofwaardigheid hieromtrent is dan ook op geen enkele wijze aangetast!

4.6. Tenslotte uitte het Commissariaat-Generaal enkele bedenkingen omtrent verzoekers reisroute.

Verzoeker verklaarde bij zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij 2000 Pakistaanse kaldar (roepie) betaalde voor zijn reis.

Uit documenten toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat 2000 Pakistaanse kaldar (roepie) gelijk staat aan 18 euro.

Uiteraard gaat het hier om een vergissing!

Zeker, gezien verzoeker tijdens zijn gehoor bij tegenpartij wél over dollars sprak:

- Hoeveel betaalde u voor uw reis van Afghanistan naar Turkije.

1200 of 1300 dollar, zoiets. Ik weet niet meer of het in kaldar was of in dollar, dat weet ik niet meer. De malik heeft dat geregeld en ik ben gewoon vertrokken. Ik heb hem niet eens gevraagd wat hij allemaal deed.

(zie gehoorverslag dd. 07/03/2018, blz. 16)

Het is wel zeer verregaand van tegenpartij dat zij stellen dat verzoeker hierdoor geen werkelijk zicht wilt bieden op zijn reisroute en de Belgische asielinstanties wilt misleiden.

Dit is niet ernstig te noemen!

4.7. Verzoeker meent dat hij de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij het artikel 48/3 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

4.8. Tegenpartij motiveert in zijn bestreden beslissing dat verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niettoekend kon worden, gezien hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar, district Surkhrod.

Het Commissariaat-Generaal oordeelt dat in casu de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, niet van dien aard is om te kunnen besluiten tot subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker is het niet eens met deze beslissing.

- 4.8.1. Verzoeker is afkomstig uit het dorp Tatang Nawab Jabar Khan, district Surkhrod, provincie Nangarhar.

Zijn dorp ligt helemaal op het uiteinde van het district, vlak aan de grens met de provincie Laghman.

Zijn dorp ligt ver afgelegen en aan de voet van de berg, waardoor zijn dorp allesbehalve bereikbaar is voor politie en overheid (zie bijlage, stuk 5).

Gezien de exacte ligging van verzoekers dorp, afgelegen, ruraal, is er weinig controle van overheidsinstanties of enige andere vorm van bescherming tegen de Taliban.

- 4.8.2. De veiligheidssituatie in Surkhrod district verslechterd en de aanwezigheid van de Taliban groeit elke dag meer en meer.

Zo beschrijft het EASO Country of Origin Information Report Afghanistan: Security situation van 4 december 2017:

"According to a September 2017 LWJ map based on an evaluation of Taliban claims of control, Lalpur, Batikot, Hesarak, Khogyani and Sherzad districts are described as being contested. According to a map published by ISW, some parts of Sherzad and Khogyani districts are 'Taliban control zones' while much of Hesarak, Sherzad, Khogyani, Surkh Rod, Chaparkar, Pachiraaam, Lal Pur and Goshta are described as 'high confidence Taliban support zones'. Further 'high confidence Taliban support zones' are shown in Achin, Deh Bala districts and west of Jalalabad. In a March 2017 article published on their Voice of Jihad website, the Taliban claim that 95 % of Hesarak and Sherzad districts were under their control, while district centers were under government control. Surkh Rod, Chaparhar, Pachiraaam, Mohmand Para and Ghani Khel districts are half under Taliban control and half under government control. The Taliban further claim that 75 % of Khogyani, Bati Kot and Lalpura districts are under their control, while the government controls 75 % of Rodat and Behsud districts. Taliban guerilla operations were carried out in Kama, Khewa, Dara Nur, Gwashta and Dur Baba, Deh Bala, Kot, Spin Ghar, Achin and Naziyan districts are 25 % under Taliban control, 30 % under government control, the rest of the districts are under the control of 'miscellaneous bandits'."

(zie bijlage, stuk 6a-b)

Vele delen van de regio zijn in handen van de Taliban, deels of volledig.

Er kan dan ook geen twijfel zijn dat verzoekers regio onveilig is.

TOLO NEWS rapporteerde hierover nog maar zeer recentelijk- met name op 28/02/2018- toen de lokale inwoners hier zelf over aan de alarmbel trokken:

"Surkh Road residents, from Nangarhar province, have voiced their concern over growing insecurity in their once safe district, saying Taliban activity has increased dramatically in the past two years.

According to the residents, security has noticeably deteriorated in the area, which is close to Jalalabad city, the provincial capital.

They said government must take serious action to reinstall security in the area."

"During the day government controls the area and at night they (Taliban) come in. We cannot go far from our houses and when there is a sick person, we cannot take him or her to Jalalabad city," Ajmal, a resident of the district, said.

"Taliban come to these areas and leave. Operations should be launched to safeguard people's lives," Fakhar Alam, another resident said.

Nangarhar provincial council meanwhile warned of insecurity expansion in the area and said if Taliban expands its activities in the district, Jalalabad city will also become insecure.

"We have repeatedly asked the local and security departments to launch operations in the district that located near the city (Jalalabad) or in places that is needed, but no operations have been conducted in these areas," Obaidullah Shinwari, a member of the council said. Surkh Rod governor, Ali Akbar Sadat, confirmed security had deteriorated and said Taliban recently started activities in parts of the district."

"We have sent our suggestions to high-ranking officials and if our demands are met, I assure that the Surkh Rod will become secure one hundred percent said Sadat.

Surkh Rod residents said they are extremely concerned about this as in the past they had lived peacefully in the area."

(eigen markering- zie bijlage, stuk 7)

Deze nieuwe informatie, waaruit blijkt dat de lokale inwoners zelfs vragen voor meer maatregelen, is een element waar ten gronde door het Commissariaat-Generaal, rekening mee gehouden dient te worden.

Dit des te meer gezien tegenpartij zich baseert op informatie van december 2017 en 20 februari 2018, en verzoekende partij verwijst naar informatie van 28/02/2018.

Het is dan ook de taak van de tegenpartij om met geactualiseerde informatie te komen, om aan te tonen dat verzoeker geen slachtoffer zal worden van willekeurig geweld in het district Surkh Rod.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst.

Tegenpartij motiveert onvoldoende waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook het artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Hierdoor is de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoeker op onafdoende wijze gemotiveerd, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

4.9. Uit het boven uiteengezette blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een mail van de *operation manager* van A. W. C. C. van 17 april 2018 (stuk 3);
- een getekend plan van de ontvoering van verzoekers gehandicapte broer (stuk 4);
- een regiomap van Surkh Rod (stuk 5);
- het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 198 (stuk 6);
- een persbericht, getiteld “*Surkh Rod Residents Concerned About Growing Insecurity*” van TOLO news van 19 april 2018 (stuk 7);
- een “*LinkedIn*” pagina van de *operation manager* van A. W. C. C. (stuk 8);
- een persbericht van 16 november 2015 over een aanslag door de Taliban in Jalalabad (stuk 9).

2.2.2. Op 27 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 87.

2.2.3. Op 6 december 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de volgende nieuwe stavingstukken:

- een kopie van een medisch attest van 21 september 2018 (stuk 1);
- een kopie van de historiek van zijn medisch dossier (stuk 2);
- een kopie van een brief van de dorpsoudsten, met voor eensluidend verklaarde vertaling van het Pashtou naar het Nederlands (stuk 3);
- een kopie van een medisch attest van zijn broer (stuk 4);
- documentatie over Kyphosis (stuk 5);
- een kopie van een bevestigingsbrief van de *operation manager* van A. W. C. C. (stuk 6);
- een kopie van een enveloppe (stuk 7);
- persberichten over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst (stukken 8 tot en met 16);
- een overzichtskaart (stuk 17).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, gezien (i) de weinig consistente verklaringen betreffende zijn leeftijd doorheen zijn asielprocedure en deze van zijn broer, (ii) hij doorheen zijn asielprocedure bijzonder weinig consistente verklaringen aflegde over de problemen van de dorpsgenoot wiens zoon verdween in de provincie Laghman, (iii) ook zijn overige verklaringen over zijn problemen met de taliban niet overtuigen, (iv) zijn weinig consistente verklaringen over zijn onderduikadres doorheen zijn asielprocedure vragen oproepen, (v) er bedenkingen zijn bij zijn verklaringen over zijn reisroute en (vi) de door hem overgemaakte documenten niet van die aard zijn om deze conclusie te wijzigen, en omdat (B) er actueel voor burgers in Surkhrod geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de verklaringen van verzoeker doorheen zijn asielprocedure en deze van zijn broer K. N. over zijn leeftijd weinig consistent zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo stelde uw broer K. (...) op 2 augustus 2012 tijdens zijn gehoor voor het CGVS dat u ongeveer veertien jaar oud was en uw broer N. (...) ongeveer twaalf jaar oud. Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u heden volgens uw verklaringen ongeveer negentien of twintig jaar oud zou zijn. U stelde op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer geboren te zijn op 30.03.1994 en dus heden net geen vierentwintig jaar oud te zijn (verklaring DVZ – vraag 4).”

De vaststelling dat verzoekers verklaringen en die van zijn broer over verzoekers leeftijd een verschil tonen van ongeveer vijf jaar roept ook bij de Raad ernstige vragen op en doet het vermoeden ontstaan dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op zijn werkelijke leeftijd en dus zijn identiteit, wat zijn algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

Daarbij komt dat verzoeker doorheen zijn asielprocedure verschillende inconsistente verklaringen aflegde over de problemen van de dorpsgenoot wiens zoon in de provincie Laghman verdween. Wat dit betreft, wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op het volgende:

“Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u aan uw werkgever vroeg de laatste contacten van de verdwenen man na te gaan. U verklaarde vervolgens dat uw overste te weten kwam dat uw dorpsgenoot contact had gehad met twee verschillende personen in Laghman (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verwijst u aanvankelijk niet naar twee telefoonnummers maar stelt u dat uw overste een (telefoon)nummer opmerkte dat tot de provincie Laghman behoorde (cgvs p.10). Wanneer het CGVS hier later tijdens het gehoor naar informeert verwijst u evenmin naar de twee telefonische contacten die uw dorpsgenoot gehad zou hebben maar stelt u louter dat het laatste signaal dat de mobiele telefoon van uw dorpsgenoot uitzond door een antenne in Laghman opgevangen werd (cgvs p.14). Slechts wanneer het CGVS expliciet informeert naar de telefonische contacten van uw dorpsgenoot stelt u enerzijds dat hij met niemand contact had om vervolgens te verklaren dat uw overste vertelde dat hij contact had met twee telefoonnummers waarna het signaal een laatste keer opgepikt werd in de provincie Laghman (cgvs p.14-15). De vaststelling dat u bijzonder weinig precieze en inconsistente verklaringen aflegt betreffende de contacten van uw dorpsgenoot in de provincie Laghman roept vragen op.

Op de DVZ verklaarde u niet enkel dat uw dorpsgenoot contact had gehad met twee verschillende personen in Laghman maar ook dat deze contacten vrienden waren van de verdwenen man. U stelde verder dat deze twee vrienden verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van uw dorpsgenoot (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u echter niet te weten wie uw dorpsgenoot doodde en niet te weten of het om rivaliteit of een ordinaire diefstal ging. Wanneer het CGVS informeert of u weet wie de dorpsgenoot doodde geeft u een ontkennend antwoord. Gevraagd of hij iemand ontmoette in Laghman verklaart u niets over de man te weten. Wanneer het CGVS informeert of hij vrienden in Laghman ontmoette antwoordt u geen informatie over uw dorpsgenoot te kunnen verschaffen, niet te weten met wie hij afsprak en niets te weten over de omstandigheden van zijn overlijden. Wanneer u uiteindelijk toch verwijst naar de twee contacten die uw dorpsgenoot zou hebben gehad en het CGVS vervolgens informeert naar deze contacten antwoordt u opnieuw hier geen informatie over te kunnen verschaffen en stelt u dat enkel de vader van uw dorpsgenoot hier van op de hoogte is (cgvs p.14-15). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw dorpsgenoot door twee vrienden opgebeld werd die verantwoordelijk zouden zijn voor zijn dood terwijl u tijdens uw gehoor voor het CGVS aanvankelijk beweert dat uw overleden dorpsgenoot met niemand contact had in de provincie Laghman om uiteindelijk te stellen dat er wel contact was met twee telefoonnummers maar dat u niet weet aan wie deze telefoonnummers behoorden en niets weet over de omstandigheden van zijn dood ondergraaft in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de oorzaak van uw problemen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan, met name uw hulp aan uw dorpsgenoot wiens zoon werd gedood in de provincie Laghman kan er logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn, met name de beschuldigingen aan uw adres van spionage voor de Afghaanse overheid en uw problemen met de taliban.”

Verzoeker merkt op dat het nooit om twee personen ging, maar wel om twee telefoonnummers, die uiteraard wel aan personen toebehoren, doch dat hij niet weet aan wie, en dat zijn werkgever “heeft verklaard dat de laatste twee telefoonnummers waarmee de dorpsgenoot contact had gehad, in de zoektocht naar zijn zoon, het laatste signaal is opgepikt in de provincie Laghman”. Het is duidelijk dat verzoeker hiermee blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft echter geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde inconsistenties niet opheft. Dat verzoekers verklaringen worden gestaafd in een email van zijn voormalige werkgever, die de opzoekingen voor verzoeker zou hebben verricht (zie: stukkenbundel verzoeker, stuk 3), doet aan de vastgestelde inconsistenties in verzoekers verklaringen geen afbreuk. Bovendien kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat deze email daadwerkelijk afkomstig is van de voormalige werkgever van verzoeker - iedereen kan immers een emailadres aanmaken met een andere naam - en vertoont de verklaring in deze mail een gesolliciteerd karakter, zodat de bewijswaarde ervan hoe dan ook zeer beperkt is.

Waar verzoeker nog verwijst naar problemen met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), die verklaringen zou hebben toegevoegd die verzoeker nooit verteld had, wijst de Raad erop dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Pashtou aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 15, vragenlijst). Bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) maakte verzoeker weliswaar een opmerking over toevoegingen en vergissingen door de tolk bij de DVZ, doch

gevraagd om dit te concretiseren, haalde verzoeker andere voorbeelden aan dan wat tot de hierboven aangehaalde vaststellingen heeft geleid (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 7 maart 2018, p. 1 en 2). In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de opmerkingen die verzoeker bij aanvang van het gehoor op het CGVS maakte. In de motieven wordt immers geen gewag gemaakt van een tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over wanneer en hoe lang hij problemen had. Bovendien gaat het om loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde kan worden gesteld over verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij op de DVZ nooit heeft gesproken over twee vrienden, laat staan dat hij verklaard zou hebben dat die twee vrienden zijn dorpsgenoot zouden hebben vermoord, en dat dit wederom een fout is van de tolk. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten en toont hij niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissing hierdoor mogelijks anders zou zijn geweest.

Bovendien konden ook de overige verklaringen van verzoeker over zijn problemen met de taliban niet overtuigen.

Zo wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op de volgende tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen:

“Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naast de vader van de verdwenen dorpsgenoot nog een aantal mensen op dezelfde manier hulp aanbood. Nadat het nieuws over deze activiteiten in uw dorp verspreid raakte werd u door de taliban beschuldigd van spionage (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u nog dorpsbewoners hulp aanbood in geval zij ernstige problemen kenden en dat de aard van de problemen en/of de aard van uw hulp tot gevolg had dat de taliban u als spion beschouwde. Tijdens uw gehoor voor het CGVS rept u echter met geen woord over enige activiteit gelijkend op uw hulp aan de vader van de verdwenen dorpsgenoot (cgvs p.10-11). Wanneer het CGVS later tijdens het gehoor informeert of u naast de vader van de verdwenen chauffeur nog andere personen met gelijkaardige problemen hielp stelt u dat u enkel dorpsgenoten sim-kaarten verschaftte en bijstond met technische problemen en dat uw hulp aan de vader van de verdwenen dorpsgenoot éénmalig was (cgvs p.15). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u na uw hulp aan de vader van de verdwenen dorpsgenoot nog een aantal andere mensen op dezelfde manier hielp om tijdens het gehoor voor het CGVS dit geheel te ontkennen ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in uw land van herkomst.”

Door in het verzoekschrift te stellen dat hij nooit andere dorpsbewoners heeft geholpen met het traceren van sim-kaarten en dat hij enkel technische ondersteuning gaf aan dorpsbewoners als zij hulp nodig hadden, blijft hij opnieuw steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. De Raad herhaalt dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker nogmaals verwijst naar de problemen die hij hiervoor reeds aanhaalde over de problemen met de tolk tijdens het eerste gehoor bij de DVZ, kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hierover hierboven reeds werd uiteengezet.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing ook terecht op de volgende ommissie:

“Wat eveneens bijzonder ernstige vragen oproept is uw bewering tijdens het gehoor voor het CGVS dat uw broer N. (...) door de taliban ontvoerd werd (cgvs p.11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u hier immers geen enkele melding van (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een asielzoeker de asielinstanties van het land waar hij bescherming zoekt op de hoogte brengt van alle elementen die tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst hebben geleid. De vaststelling dat u een essentieel element in uw asielrelaas – de ontvoering van uw broer door de taliban – geheel onvermeld liet op de DVZ ondergraaft op bijzonder ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende dit incident.”

Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ wel degelijk verteld heeft over de ontvoering van zijn broer, doch dat hij werd tegengehouden door de aldaar aanwezige tolk, van wie hij enkel in het kort alles mocht vertellen en die hem zelfs *“uitdaagde”*. Dit betoog, dat niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, verklaart noch rechtvaardigt het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker

de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 15, vragenlijst CGVS, p. 1, vraag 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij op de DVZ melding zou hebben gemaakt van het gegeven dat zijn broer door de taliban werd ontvoerd. Indien verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, is het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en antwoordde bovendien negatief op de vraag of hij nog iets had toe te voegen (adm. doss., stuk 15, vragenlijst CGVS, p. 2, vraag 8). Ten slotte werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen en had hij dus de mogelijkheid om hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Tevens maakte verzoeker bij aanvang van het gehoor op het CGVS geen gewag van de omstandigheid dat hij bij de DVZ niet had kunnen vertellen over de ontvoering van zijn broer. Verzoekers kritiek is dan ook allerm minst ernstig. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Over de ontvoering van zijn broer verklaarde verzoeker tijdens het gehoor voor het CGVS dat de taliban zijn ouderlijk huis binnenvielen en per abuis niet hem maar zijn gehandicapte broer ontvoerden, dat de commandant van de groepering, wanneer de ontvoerders met zijn broer bij hem aankwamen, besepte dat zijn militanten zich vergist hadden, en dat de taliban vervolgens zijn broer fysiek mishandelden en daarna vrijlieten (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 7 maart 2018, p. 11-13). Samen met de commissaris-generaal stelt ook de Raad zich ernstige vragen bij verzoekers bewering dat zijn broer N. een ernstige mentale en fysieke beperking heeft. In de bestreden beslissing verwoordt de commissaris-generaal dit als volgt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen begin van materieel bewijs neerlegt betreffende de fysieke en mentale beperking die uw broer getroffen zou hebben. De geloofwaardigheid van uw bewering dat uw broer een ernstige handicap heeft en niet in staat is een conversatie te voeren (cgvs p.12) wordt bovendien op bijzonder ernstige wijze ondergraven door de verklaringen van uw broer K. (...) tijdens zijn gehoor voor het CGVS op 2 augustus 2012. Daar stelde hij niet enkel dat zowel u als uw broer onderwijs genoten in de school van Shamsapur maar tevens dat hij met u en uw broer telefonisch contact onderhield betreffende zijn problemen in het district Surkh Rod (cgvs K. N. (...) idd. 02.08.2012, p.10)."

Verzoeker laat in het verzoekschrift gelden dat hij bewijzen van de handicap van zijn kleine broer zal overmaken van zodra hij deze in zijn bezit heeft. Bij een op 6 december 2018 aan de Raad overgemaakte aanvullende nota voegt verzoeker een kopie van een medisch attest van zijn broer (aanvullende nota verzoeker, stuk 4). De Raad wijst er evenwel op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die verzoeker ter staving van de medische problematiek van zijn kleine broer heeft bijgebracht. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In dit opzicht is ook de door verzoeker bij dezelfde aanvullende nota gevoegde documentatie over Kyphosis (aanvullende nota verzoeker, stuk 5) niet dienstig. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog voorhoudt dat hij nooit heeft gezegd dat zijn broer niet kan spreken en dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat zijn kleine broer stottert, wordt er op gewezen dat hij op het CGVS duidelijk verklaarde dat zijn broer niet *"iets kan uitleggen"* en dat je hem niet verstaat en dat hij eenvoudig van geest is en niets begrijpt van wat je tegen hem zegt (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 7 maart 2018, p. 12), wat moeilijk te stroken valt met de verklaringen van zijn oudere broer dat zijn kleine broer onderwijs genoten heeft in

de school van Shamsapur en dat hij met hem telefonisch contact onderhield over zijn problemen in het district Surkhrod. Zo ondanks de verklaringen van verzoekers oudste broer toch zou worden aangenomen dat verzoekers kleine broer N. niet enkel een fysieke, maar ook een ernstige mentale beperking heeft en, zoals verzoeker verklaarde, niet in staat is om een vraag te begrijpen of iets uit te leggen, dan nog ondergraven zijn verklaringen over de conversatie tussen de talibancommandant en zijn ondergeschikten met betrekking tot de mislukte ontvoeringspoging verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Immers, op het CGVS gevraagd hoe hij wist van de conversatie tussen de talibs over de ontvoering van zijn broer, antwoordde verzoeker niet op de vraag, doch herhaalde hij enkel zijn eerdere beweringen dat ze zeiden dat ze de verkeerde hadden ontvoerd, dat zijn moeder en de dorpsoudsten zijn kleine broer zochten, dat zijn broer gehandicapt is en maar een paar dingen kan zeggen en dat ze zijn broer hebben vrijgelaten (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 7 maart 2018, p. 12-13). Slechts nadat de vraag hem voor de vierde keer werd gesteld, antwoordde verzoeker dat zijn moeder en de malik hem dit vertelden, doch hij verklaarde tevens dat noch zijn moeder, noch de malik de taliban ontmoetten, zodat nog steeds niet duidelijk is hoe zijn moeder en de malik over de conversaties tussen de talibanleden geïnformeerd werden (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 7 maart 2018, p. 13-14). Door in het verzoekschrift plots te verklaren dat zijn moeder, de malik en de dorpsoudsten naar de taliban gegaan zijn en daarbij een zelf getekend plan te voegen van de ontvoering van zijn gehandicapte broer (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4), slaagt verzoeker er niet in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Op het CGVS verklaarde verzoeker immers zeer duidelijk dat noch zijn moeder, noch de malik de taliban ontmoet hebben (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 7 maart 2018, p. 13), zodat wat verzoeker thans beweert niet in overeenstemming is met wat hij eerder op het CGVS verklaarde. Waar verzoeker nog wijst op miscommunicatie tijdens het gehoor, wijst de Raad erop dat uit de door verzoeker aangehaalde passage uit het gehoorverslag enkel blijkt dat hij een vraag niet begrepen had en dat hij vroeg om deze te herhalen. Uit het volledige gehoorverslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de *protection officer* van het CGVS deze vraag vervolgens (voor de vierde maal) herhaald heeft. Bovendien heeft verzoeker op het einde van het gehoor op het CGVS, wanneer hem gevraagd werd of hij nog opmerkingen had, geen gewag gemaakt van miscommunicaties tijdens het interview (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 7 maart 2018, p. 17-18).

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op de volgende tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen:

“Verder beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban niet enkel naar uw huis maar ook naar het dorpshoofd (malik) gingen (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u dan weer dat niet de taliban maar wel uw moeder de malik bezocht (cgvs p.11). Wanneer het CGVS later tijdens het gehoor informeert of de taliban de malik bezocht antwoordt u ontkennend en vult u aan dat de taliban niet discussieert met anderen (cgvs p.16). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat de taliban u zocht bij uw ouderlijke woning maar daarnaast ook naar het dorpshoofd gingen terwijl u tijdens het gehoor voor het CGVS eenvoudigweg ontkent dat zij dit ooit deden roept opnieuw vragen op.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat ook verzoekers weinig consistente verklaringen doorheen zijn asielprocedure over zijn onderduikadres vragen oproepen en dat dit andermaal de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondergraaft. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het dorpshoofd u waarschuwde dat de taliban u zocht waarna u aan uw overste op AWCC de toestemming vroeg om tijdelijk in het gastenverblijf van het bedrijf te logeren (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat zelfs de werknemers van AWCC niet konden overnachten op hun werkplaats en dat deze mogelijkheid voor u als onbetaalde stagair helemaal uitgesloten was.

Omdat u een bewaker kende zou u vervolgens één nacht in de cabine van het veiligheidspersoneel van AWCC hebben doorgebracht en nadien bij een studiegenoot hebben gelogeed (cgvs p.11).”

Door louter te volharden in zijn verklaring dat hij niet kon blijven op zijn werkplaats en hierbij te verwijzen naar een email van zijn voormalige werkgever, slaagt verzoeker er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Zoals verzoeker terecht aanhaalt, verklaarde hij op de DVZ niet dat zijn werkgever weigerde om hem te laten overnachten op het kantoor. Uit zijn verklaringen bij de DVZ dat hij toestemming vroeg aan zijn baas om tijdelijk in het “*guesthouse*” van het bedrijf te mogen verblijven en dat intussen enkele talibanstrijders werden gedood en dat hij hiervan werd beschuldigd, waarop hij besloot het land te verlaten, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat verzoeker een tijdje in

het "guesthouse" van het bedrijf heeft verbleven en dat dit tegenstrijdig is met de verklaringen die hij op het CGVS aflegde.

Ten slotte uitte de commissaris-generaal nog de volgende terechte bedenking bij verzoekers verklaringen over zijn reisroute:

"Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er voor uw reis van Afghanistan naar Turkije 2000 (tweeduizend) roepie betaald werd (verklaring dvz – vraag 36). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat 2000 Pakistaanse khalidar (roepie) ongeveer 18 euro waard is. Uit onderzoek blijkt tevens dat smokkelaars gemiddeld 3000 dollar voor de illegale reis van Afghanistan naar Turkije aanrekenen. Aan uw bewering op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de smokkelaar minder dan 20 euro aanrekenende om u op illegale wijze naar Turkije te loodsen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden. Bovendien dient gewezen te worden op uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS betreffende uw reis van Afghanistan naar Turkije waar u aanvankelijk stelt dat er ongeveer 1200 of 1300 dollar betaald werd om onmiddellijk hierna te verklaren dat u niet weet of er in dollar of khalidar betaald werd omdat de malik de betaling regelde en u hierover geen vragen stelde (cgvs p.16). De vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende de prijs van uw reis tussen Afghanistan en Turkije en dat uw verklaringen op het CGVS niet alleen weinig precies maar ook tegenstrijdig zijn met uw eerdere verklaringen doet het bijzonder ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke reisroute of de door u tijdens uw reis gebruikte vervoersmiddelen of identiteitsdocumenten."

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het om een vergissing gaat, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien drukte verzoeker zich op het CGVS weliswaar uit in dollar, doch stemmen de bedragen die hij aldaar aanhaalde - 1200 of 1300 dollar - niet overeen met het bedrag dat hij bij de DVZ vermeldde, met name 2000 (Roepies), zodat de vergissing niet louter terug te brengen is tot de munteenheid. Bovendien betwist verzoeker niet dat de door hem aangehaalde bedragen, zelfs al zouden ze in dollar zijn, nog sterk verschillen van wat gemiddeld aan smokkelaars wordt betaald voor de reis van Afghanistan naar Turkije. De commissaris-generaal oordeelt uit het voorgaande dan ook terecht dat verzoekers verklaringen een ernstig vermoeden doen ontstaan dat hij de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op zijn werkelijke reisroute of op de door hem tijdens zijn reis gebruikte vervoersmiddelen of identiteitsdocumenten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De door u overgemaakte documenten zijn niet van die aard om bovenstaande conclusie te wijzen. Documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen

Wat betreft het Afghaans identiteitsdocument (taskara), de resultatenlijsten van uw drie laatste jaren secundair onderwijs, het document met examenresultaten van de Khurasan universiteit, de twee examenagenda's van de Khurasan universiteit, de vijf ontvangstbewijzen van de Khurasan universiteit, de drie foto's van de afstudeerplechtigheid na het zesde semester en de e-mail met de weblink naar foto's van de afstudeerplechtigheid van het zesde semester op de Facebookpagina van de Khurasan universiteit dient opgemerkt te worden dat deze documenten louter uw identiteit, scholingsniveau en activiteiten bij AWCC betreffen en geen verband houden met de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen daarover te herstellen. Ook de attesten betreffende de huidige woonplaats en de woonplaatshistoriek van uw broer in België hebben geen betrekking op uw asielrelaas.

Wat betreft de verwijsbrief en het verslag van een consult bij een neuroloog waarin melding gemaakt wordt van spanningshoofdpijn dient te worden opgemerkt dat uit deze stukken niet blijkt dat deze problemen u zouden hebben verhinderd om uw asielrelaas op een coherente en consistente wijze uit de doeken te doen.

Wat betreft het identiteitsdocument (taskara), de resultatenlijsten van uw drie laatste jaren secundair onderwijs en het attest van de dorpsoudsten dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook de "LinkedIn" pagina van de *operation manager* van A. W. C. C. die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (zie: stukkenbundel verzoeker, stuk 8) werpt geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Ten slotte vermogen ook de documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota van 6 december 2018 voegt, aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Uit het door verzoeker neergelegde medisch attest van 21 september 2018 en de historiek van zijn medisch dossier (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2) blijkt niet dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS problemen heeft gekend die hebben geleid tot de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden met zijn eerdere verklaringen bij de DVZ. Hieruit blijkt immers dat verzoekers advocaat pas na het gehoor bij het CGVS, met name op 20 april 2018, heeft gevraagd om verzoekers concentratieproblemen te attesteren, zodat deze stukken niet aantonen dat verzoeker deze problemen reeds kende tijdens het gehoor op het CGVS, laat staan dat deze dermate ernstig zijn dat hierdoor het gehoor niet had kunnen doorgaan. Bovendien volhardde verzoeker in het verzoekschrift telkens in de verklaringen die hij op het CGVS had afgelegd en ontkende hij de verklaringen die hij eerder op de DVZ aflegde. Deze documenten zijn dan ook niet van aard om de voorgaande vaststellingen te ondermijnen. De brief van de dorpsoudsten en de bevestigingsbrief van de *operation manager* van verzoekers voormalige werkgever (aanvullende nota verzoeker, stukken 3 en 6) vertonen een gesolliciteerd karakter. Hier kan bovendien nog aan worden toegevoegd dat de hierboven aangehaalde argumentatie over de beperkte betrouwbaarheid van Afghaanse documenten voor deze stukken evenzeer opgaat en dat het slechts gaat om fotokopieën en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De kopie die verzoeker ten slotte voorlegt van een enveloppe waarin het medisch attest van zijn broer en de bevestigingsbrief van zijn voormalige werkgever werden verstuurd (aanvullende nota verzoeker, stuk 7) toont enkel aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan en kan hoogstens zijn verklaringen over zijn nationaliteit en herkomst ondersteunen, doch deze worden *in casu* niet in twijfel getrokken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Bovendien kan een dergelijk risico niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat de taliban regelmatig verschillende telecommunicatietorens zou opblazen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan (opnieuw) in een dergelijke toren tewerkgesteld zal worden.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 27 november 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7). Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, ouder is dan de informatie waarnaar hij verwijst.

Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie uit het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoeker voegt bij het verzoekschrift en de op 6 december 2018 bij de Raad ingediende aanvullende nota ligt in dezelfde lijn als de informatie in het rechtsplegingsdossier. Hoewel deze informatie bevestigt dat er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, wat ook in de bestreden beslissing wordt erkend, blijkt eruit niet dat er in Surkhrod gewag gemaakt kan worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de foto van vernielde zonnepanelen die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt (stuk 16) voegt de Raad nog toe dat hieruit niet kan worden opgemaakt waar en wanneer deze foto genomen is en dat dit om het even waar en wanneer kan zijn genomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat zijn dorp helemaal op het uiteinde van het district Surkhrod, vlak aan de grens met de provincie Laghman, gelegen is en dat dit dorp allesbehalve bereikbaar is voor politie en overheid waardoor er geen bescherming is tegen de taliban, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit geen enkel stuk dat werd toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier blijkt dat er met betrekking tot de veiligheidssituatie van verzoekers dorp, dat gelegen is in het district Surkhrod, een andere analyse zou moeten worden gemaakt dan wat het geval is voor de overige dorpen in dit district. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers dorp onbereikbaar is voor de politie en de overheid, niet kan worden ingezien hoe dit dorp dan wel bereikbaar zou zijn voor de taliban en waarom verzoeker in dat geval bescherming nodig zou hebben tegen willekeurig geweld vanwege de taliban.

Ten slotte kan met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN